

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta m. W.
przy uczestnictwie W. W. , H. R. , A. R. , J. Z. i m. W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki W. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 listopada 2018 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej od uczestniczki W. W. kwotę 3750,- (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne

i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Skarżąca przedstawiła trzy zagadnienia prawne dotyczące możliwości powołania się na wydane lecz nie doręczone stronie decyzje i orzeczenia sądowe dotyczące nieruchomości obarczone zarówno wadą proceduralną jak i rażącym naruszeniem prawa materialnego i związane z tym pytanie czy bezczynność właściciela jest okolicznością mogącą uzasadniać pogląd o rzekomej możliwości skutecznego dochodzenia praw, możliwości wnioskowania na podstawie doświadczenia życiowego odwołującego się do zabarwionego historycznie sporu hipotetycznej sprawy wszczętej przed 1989 r., znaczenia obowiązywania przepisów ustawy z dnia 12 marca 1959 r. o sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych oraz uporządkowaniu niektórych spraw związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej i osadnictwa rolnego (Dz. U. Nr 17, poz. 71 ze zm.) a zasadność odejścia od CZP 82/14.

Stwierdzić trzeba, że jedną z cech zagadnienia prawnego jest potrzeba udzielenia na nie odpowiedzi celem prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy a to oznacza, że zagadnienie musi być oparte na ustalonym stanie faktycznym stanowiącym podstawę zaskarżonego orzeczenia, który z mocy art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c. wiąże Sąd Najwyższy. Z ustaleń Sądu drugiej instancji wynika,

że powodowie nie interesowali się w ogóle przedmiotową nieruchomością, nie znali jej stanu i faktu, że została zabudowana a wszystkie działania podjęli po 2000 r., natomiast co do okresu wcześniejszego nie wiedzieli, że została przejęta przez Skarb Państwa. Wywody prawne co do wystąpienia zagadnienia i konieczności wykładni przepisów prawa muszą się odnosić do zbliżonych stanów faktycznych opisanych w orzeczeniach, natomiast przytoczenie jedynie fragmentów uzasadnień bez uwzględnienia podstawy faktycznej nie prowadzi do skutecznego uzasadnienia powołanej przesłanki. Zagadnienie prawne cechuje się nowością i niewyjaśnieniem w orzecznictwie. Skarżąca nie wykazuje, że wskazane problemy budzą poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej ich wykładni przez judykaturę i doktrynę, co w konsekwencji nie pozwala na ocenę, czy rzeczywiście wątpliwości takie zachodzą. Z tej też przyczyny nie zachodzi potrzeba dokonania rozstrzygnięcia zagadnień prawnych zwłaszcza wobec licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie (uchwała Pełnej Izby Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, (OSNC 2008 r., nr 5, poz. 43), postanowień Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2008, II CSK 241/08 (OSNC 2001 r., nr 1, poz. 2), z dnia 18 stycznia 2012 r., II CSK 144/11, nie publ., z dnia 16 maja 2013 r., IV CSK 686/12, nie publ.) a co do zagadnienia trzeciego z uwagi na niepodleganie przedmiotowej nieruchomości ustawie z dnia 12 marca 1958 r. o sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 8 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw